

“Η ΛΑΙΔΗ ΜΠΕΤΣΗ ΕΞΟΦΛΕΙ,,

“ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ,, - “ΑΝ ΗΘΕΛΑ,,

(ΘΕΑΤΡΟΝ „ΡΕΞ“ ΘΙΑΣΟΣ ΚΟ-
ΤΟΠΟΥΛΗ. - ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΙΑ-
ΣΟΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΑΝΔΡΕΑΔΗ)

ΤΟΥ κ. ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗ

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν καλοκαιρινή της τουρνέ ἡ κυρία Μαρίκα Κοτοπούλη ἐπανῆλθε μὲ τὸ θιάσο της καὶ τὴν Τετάρτη ἀρχισε στὸ «Ρέξ» τὶς παραστάσεις της μὲ ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα — ἀν καὶ τόσο ἀλλοιώτικο ἀπὸ τὰ γνωστότερα — του ἀλλὰ — ἔργα τοῦ Σόμερσετ Μώμ (τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα Ἀγγλιστὶ γράφεται Μώγκαμ καὶ προφέρεται Μώμ, ἀλλή μίᾳ ἀπόδειξις τοῦ πόσον ἔχουν δίκαιον οἱ Γάλλοι ὅταν λέγουν ὅτι οἱ Ἑγγλέζοι γράφουν καλὴ μέρα καὶ προφέρουν... καλησπέρα). Ὁ τίτλος τοῦ ἔργου ἐτροποιοῖθη κάπως ἐλευθεριώτερον ἀπὸ ὅτι ἡ μεταφραστικὴ ἀκριβολογία θὰ ἐπέτρεπεν. Ἐγίνεν «Ἡ λαίδη Μπέτση ἐξοφλεῖ». Ἡ μετάφρασις ὀφειλομένη εἰς ἓνα νέον μεταφραστήν, τὸν κ. Κακριδὴν εἶνε — ἐπιθυμῶ νὰ τὸ τονίσω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν — πολὺ καλὴ. Ἡ παράστασις ὑπῆρξε μίᾳ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ.

★

Τὸν Μώμ τὸν ξέρομε θεατρικῶς καὶ ἀπὸ τὴν «Ἱερὴ Φλόγα» του (τὸ ἔργον πού ἐπαιξεν ἐδῶ ἡ κυρία Μαρίκα Κοτοπούλη τὸ 1929) καὶ ἀπὸ τὰ διηγήματά του (πολλὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα καὶ φιλμ ἐνέπνευσαν προβληθέντα καὶ ἐδῶ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ περιοδικὰ μας ἔχουν κατὰ καιροὺς δημοσιευθῆ). Εἰς τὸ Παρίσι ἐδόθη (νομίζω πρόπερσι) εἰς τὸ θέατρον “Ἐβρ ὁ «Κύκλος» του, ἓνα ἔργον πού εἶνε ἡ καταδικὴ τῆς πείρας ὡς ματαιίας καὶ ἀνικάνου νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ κάμῃ ἐκεῖνο πρὸς τὸ ὁποῖον τὸν παρᾶσῃ ἡ ἰδιοσυγκρασία του, ὅσον δῆποτε καὶ ἂν ἡ πειρα τοῦ λέγῃ ὅτι κάμνει θλακείαν καὶ παρασύρεται πρὸς κατήφορον καταστρεπτικὸν ἠλιθίως. Ὁ Οὐίλλιαμ Σόμερσετ Μώμ εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς γνωστότερους Ἀγγλοὺς μυθιστοριογράφους καὶ θεατρικοὺς συγγραφεῖς ἔχων ἐπὶ πλέον τὸ προσόν νὰ εἶνε καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς περισσότερον προτιμομένους καὶ ἀρέσκοντας εἰς τοὺς Γάλλους (μὲ τοὺς ὁποίους τόση εἶνε εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον τῶν καλλιτεχνικῶν καὶ λογοτεχνικῶν γούσων ἡ συγγένεια ἢ Ἑλληρικὴ) Ἀγγλοὺς συγγραφεῖς. Γεννηθεὶς εἰς τὸ 1874 καὶ ζῶν ἀκόμη, ἀρέσει εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς τόσον ὥστε ὅπως παρατηρεῖ εἰς τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν βιβλίον του «Θεατρικὴς ἡδο-

νὲς» ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς κ. Μπελοῦρ ὁ Μώμ εἶνε ὁ μόνος συγγραφεὺς πού μαζί μὲ τὸν Σαίξπηρ καὶ τὸν Οὐάιλντ μοιράζεται τὴν δόξαν νὰ ἔχουν παιχθῆ κάποτε εἰς τέσσαρα συγχρόνως — τὰ μεγαλειότερα — θεάτρα τοῦ Λονδίνου ἔργα του καὶ τὸν προτιμοῦν τόσον οἱ Γάλλοι ὥστε Γάλλος νὰ εἶνε ὁ γράφας διὰ τὸ ἔργον του τὴν καλλιτέραν κριτικὴν. ἓνα δίτομον περίφημον βιβλίον, τελευταίως καὶ αὐτὸ ἐκδοθὲν, ὁ κ. Παῦλος Ντοττέν.

Ἄλλως ἀλλὰς τὴν περιεργον νὰ ἀρτίη ἐξαιρετικώτερα εἰς τοὺς Γάλλους ὁ Σόμερσετ Μώμ ἀφοῦ εἶνε... Γάλλος ἐκ γεννήσεως. Ἐγεννήθη πράγματι εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ὁ πατέρας του ἦτο σύμβουλος νομικὸς τῆς ἐκεῖ βρεταννικῆς πρεσβείας (ὁ ἀδελφὸς του ἐσχάτως ἐτοποθετήθη εἰς μίαν ὑψηλὴν θέσιν εἰς τὸ Φορεῖν “Οφφίς) καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν Γαλλίαν δὲν τοῦ ἔδωκε μόνον μίαν ἀσυνῆθη δι’ Ἀγγλον εὐχέρειαν πρὸς τὴν γλωσσομάθειαν ἀλλὰ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἔγῃ δώσει μὲ τινὰ ἔργα του τὴν ἀπόδειξιν ὅτι εἶνε δυνατόν «τὸ παράξενο καὶ ἐξαιρετικὸ γεγονός». Ἀγγλοσάξων μυθιστοριογράφος νὰ παραμένῃ ἐνίοτε καλὸς παρατηρητὴς καὶ τῶν ἔξω τῆς νήσου του καὶ τῶν κτήσεων τῆς Α. Βρεταννικῆς Μεγαλειότητος προσώπων καὶ πραγμάτων.

Καταγόμενος οἰκογενειακῶς ἀπὸ τὴν «πατρίδα τῆς ἀχαλίνωτης φαντασίας» τὴν Ἰρλανδίαν, Γάλλος ἐκ γεννήσεως ἔως τὰ δέκα χρόνια του ζήσας εἰς τὸ Παρίσι, ὄρφανὸς ἀπὸ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν, ἀνατραφεὶς εἰς κάποιο ἀπομεμακρυσμένο πρεσβυτέριο μέχρι τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ βασιλικὸ σχολεῖο τοῦ Καντέρμπουρ, ἐσπούδασεν ἱατρικὴν (ἐφοίτησε καὶ εἰς τὸ γερμανικὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χαίντελμπεργκ) καὶ ἔκαστε τὴν ἐμφάνισί του εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον μὲ τὸ μυθιστόρημα Λίζα Λάμπεθ πού προεκάλεσε μέγα σκάνδαλο ἐξ αἰτίας τοῦ φοβεροῦ ρεαλισμοῦ πού ἦτο τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ πρώτου του αὐτοῦ ἔργου. Εἰς ἠλικίαν 28 ἐτῶν εἶδε — τὸ 1902 — νὰ παίζεται ἔργον του θεατρικὸν εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ ἔγραψεν ἔκτοτε παραπάνω ἀπὸ τριάντα θεατρικὰ ἔργα καὶ πλῆθος διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων. Ὑπηρετήσας κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον εἰς τὴν περίφημη «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις» μετεβλήθη ἔκτοτε εἰς ἓνα ἀκούραστον «γκλόμπ τρόττερ» καὶ περιελθὼν τὴν οἰκουμένην μέχρις Αὐστραλίας, Κίνας, Ἰνδοκίνας, Βόρνεο, Σιαμ εἶδε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώπου ν’ ἀντικαταπρίζωνται ἐν ὅλες τῖς θάλασσας τοῦ πλανήτου, κατὰ δὲ τὸν καλλίτερον κριτικὸν του, τὸν Γάλλον Πῶλ Ντοττέν, ὁ Μώμ ἀνήκει εἰς τὴν νέαν γενεάν τῶν Ἀγγλῶν λογοτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι εἰς ὅτι ἀφορᾷ τὴ μελέτη τῆς κοινωνίας καὶ τὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος διέρρηξαν τὴν ἀγνή σιωπὴ τῶν προγενεστέρων των καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἐντιμότητα τῶν διδασκάλων τοῦ 18ου αἰῶνος. Διὰ τὸν Μώμ ὁ κόσμος τῶν αἰσθήσεων ὑπάρχει, ἢ δὲ περιο-

δος πού έκαμε ως διπλωματούχος τής Ιατρικής εϊς τόν νοσοκομείον του 'Αγίου Θωμά και πρό πάντων τά ταξίδια του και ή άνατροφή του με τόν μεγάλον κόσμον, τόν απήλλαξαν από όλες τϊς συμβατικότητες και τόν έκαμαν μέγαν ζεσκεπαστήν τών ονομισμών και τών ύποκρισιών, παρατηρητήν όξυδερκέστατον όλων όσων συμβαίνουσι πίσω από τή μάσκα τής πλέον αφογης εύπρεπείας. «Η μεγίστη του πρωτοτυπία όμως εϊνε ότι μας έδειξε με τά διηγήματά του και τά ρωμάντσα του τί δύναμι έχουν έπάνω στο κακόμοιρο ανθρώπινο πλάσμα αι λαμπρές μαλθακοτητες ή αι τραχειές μοναξίες τών νησιών τής Σόντης και τών θαλασσών του Νότου, τί καταραπακίες δίνουν στην περίφημη άγγλική κοινωνική και άλλη στελέχωσι, και τί άγρυπότητα ξυπνούν στους δθθεν πολιτισμένους όταν μάλιστα μπερδεύεται μέσα κι' ό έρωτας...»

Η «Λαϊδη Μπέτση» όταν πρωτοανέθηκε εϊς τόν θέατρο εγινε δεκτή από ένα θεατρώνη έξ ανάγκης. Δέν την έπαιζε καμμία πρωταγωνίστρια (επειδή στην τριτη πράξι θα έπρεπε να παρουσιάζεται άβαφη και να μακιγιάρται έπάνω στη σκηνή) και ό Μώμ ήτο άκόμη άγνωστος. Ένας θεατρώνης έχων άπόλυτη ανάγκη «κάτι ν' άνελάση» για λίγες μέρες όσο να ετοιμασθῆ τόν έργο πού έπρεπε να «κάνη τή σαιζόν» έπηρε έξ άίγκης είπαμε— τή «λαϊδη Μπέτση» και την άνέδασε «για λίγες μέρες». Τό έργον έκράτησε τόν πρόγραμμά επί ένα γρόνο και κατι μήνες και έκαμε πλούσιο τόν θεατρώνη. Συγχρόνως έζησφάλισεν εϊς τόν Μώμ τά μέσα να μπορῆ του λοιπού να γράφη τά ρωμάντζα του έλεύθερος από κυκλοφοριακές άπασχολήσεις. ("Εκτοτε άλλως τε σχεδόν συστηματικά, «ή θεατρική του παραγωγή πολύ περισσότερον καρποφόρος από τας βιβλιοπωλικάς του έπιτυχίας, ει-

(Συνέχεια εϊς την 4ην σελίδα)

(Συνέχεια εκ τής 1ης σελίδος)

νη εκείνη πού τόν επέτρεψε» — κατά τόν κ. Ντοττέν — «να κάνη εϊς τόν μυθιστόρημα τέχνη για τή τέχνη»).

Η έπιτυχία τής «λαϊδης Μπέτση» ύπήρξε τόν φυσικώτερον και τόν δικαιότερον τών πραγμάτων, διότι άλλως τε τόν απέδειξε και ή ένθουσιώδης ύποδοχή την όποιαν εύρηκε από τόν έκλεκτότερον άθηναϊκόν κοινόν, πού εϊχε γεμίσει τόν «Ρέξ» προχθές ή θαυμασία πράγματι άπόδοσις του γοητευτικού έργου από τόν θίασον τής κ. Μαρίκας με την μοναδικήν, την μεγάλην μας καλλιτέχνηδα επί κεφαλής εϊς τόν ρόλον τής λαϊδης Μπέτση.

✱

Η λαϊδη Μπέτση Μπέρολς, χήρα χάσασα όλίγα έτη μετά τόν θνατον του προκομμένου της (μπεκρης πλην άλλων) άνδρα με τόν όποιον εϊχε παντρευθῆ στα 17 και εϊχε ζήσει 1 θχρόνια, και τόν μοναδικό της παιδί ζῆ πλέον ένα βίο ασωτο. Σκορπίζει τά λεπτά της για να λησμονήση, όπως άλλοι θα τώρριχναν στα ναρκωτικά ή όπου δήποτε άλλου. Τρομερά ώμορφη και τρομερώτερη— αλλά και έπιτηδειότερη— κοκκέτα, έμπνεί φλογερούς έρωτες. Τά 40 της χρόνια δέν την έμποδίζουν να έμφανίζη μίαν ώμορφία πού σκλαβώνει. Αι προτάσεις γάμου πέφτουσι έπάνω της βροχή τόσο μάλλον καθ' όσον έχει ένα από τά λαμπρότερα όνόματα τής άγγλικής άριστοκρατίας, εϊνε γοητευτικώτατη και έξυπνοτάτη. Άνθρωπος ίσος, καθαρός, θασικά έντιμος και εϊλικρινής, έχει έν τούτοις με τή ζωή της προκαλέσει θόρυβον και δώσει τροφήν εϊς την κακογλώσσια. Έπί πλέον έ-

χει φάει την περιουσίαν της και όταν αρχίση τὸ ἔργον χρωστᾷ—λήγουν μετὰ 48 ὥρες— δύο γραμμᾶτια 3500 λιρῶν σὲ κάποιον τοκογλύφον, 750 λίρες στὴ μοδίστρα της, ἐνῶ ἡ κατάστασις της εἶνε τέτοια ὥστε «μόνον τρελλὸς πλέον θὰ ἐδέχετο νὰ τὴ δανείσῃ» ὅπως λέγει ἡ ἴδια.

Ἐπὶ πλέον ὁ ἀδελφὸς της Τζέραλντ (Δημήτρης Μυράτ) ἔχει χάσει στὰ χαρτιά 900 λίρες πού τις ἔχει δανεισθῆ ἀπὸ κάποιον συνταγματάρχην Μογκόμερυ (κ. Ἀρώνης). Χρέος τιμῆς καὶ ὁ Τζέραλντ εἶνε ἀρχοντας. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃ σὲ 24 ὥρες. Ἄλλος δὲν τοῦ μένει παρὰ «μία σφαῖρα στὸ κεφάλι». Εἶνε νέος, ἀδελφὸς λατρευόμενος ἀπὸ τὴν Μπέτση (ἡ ὁποία εἶνε στὸ θάθος ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου) καὶ ἐπὶ πλέον ὁ νεαρὸς λατρεύει τὴ Ρόζα (Ρίτα Μυράτ) κόρη ἐνὸς θαλασσινοῦ γερολύκου τοῦ ναυάρχου Κράλαύλ (κ. Γιαννίδης) παμπλοῦτου καὶ ἀγαθοῦ ἀλλὰ πεισματάρη μὴ θέλοντος μὲ κανένα τρόπον νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς ἕνα νέον περὶ τοῦ ὁποίου πιστεύει ὅτι εἶνε «τὸ πιὸ χαμένο κορμὶ πού ἔχει γνωρίσει, σπάταλος, χαρτοπαίκτης κατάχρεος, ἀνίκανος νὰ κερδίσῃ μιά πέννα μὲ τὴ δουλειά του». Ἄλλὰ ἡ λαίδη Μπέτση εἶνε ἀκαταμάχητη. Ὁ γέρος τοῦ ὁποίου τὰ γηράτειά εἶνε ἀρκετά... χλοερά τὴν νοστιμεύεται. Πῶς ν' ἀντισταθῇ στὴ διαβολογυναικία; Δίδει τὴ συγκατάθεσί του στὴ μνηστεία τῶν νεαρῶν καὶ μάλιστα ἀν καὶ ἡ Μπέτση ἀποκρούει τὴν πρότασί του, νὰ παντρευθοῦν μαζί, ὅταν μαθαίνη τί κινδύνον διατρέχει ὁ Τζέραλντ καὶ πρὸ πάντων ἡ Μπέτση ἀπὸ τὸν Μογκόμερυ, δίνει εἰς τὸν μελλοντικὸν γαμβρόν του ἕνα τσέκ 900 λιρῶν γιὰ τὴν ἐξόφλησι τοῦ τόσον ἐπικινδύνου «χρέους τιμῆς» του πρὸς τὸν ἀξιοθρήνητον ἐκείνον Μογκόμερυ, πού μ' αὐτὸ καὶ μὲ τὰ γραμμᾶτια τῆς Μπέτση τὰ ὁποία ἔχει ἀγοράσει ἐν τῷ μεταξύ τὴν ἐκβιάζει νὰ τὸν παντρευθῇ. Γυῖος τοκογλύφου ἔβραϊοῦ ἐνσκήψαντος εἰς τὸ Λονδίνον ἀπὸ κάποιον πολωνικὸ γκέττο μὲ τρία σελλήνια ὄλα, ὄλα καὶ κατορθώσαντος μὲ τὴν τοκογλυφία νὰ ἀφήσῃ πεθαίνων εἰς τὸν ἀξίό του γυιὸ ἕνα ἑκατομμύριον λίρες καὶ τὸ ὄνομα μὲ τὰ οἰκόσημα τῶν Μογκόμερυ, ὁ συνταγματάρχης αὐτὸς θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν τελευταία ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του. Μὴ κατορθώσας ὁ

ἔβραϊος νὰ μῆ στὴν ἀνώτερη ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία ἀφήκε στὸ γυιὸ του μαζί μὲ τὰ ἑκατομμύριά του, εὐχὴ καὶ κατάρρα νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὸς τὸ μέγα ὄνειρο. Ὁ γάμος μὲ τὴν Μπέτση γιὰ τὸ συνταγματάρχην εἶνε ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μῆ στὸν κύκλο πού ὁ πατέρας του ἐγνώρισε «μόνον ὡς πελάτες» καὶ πού κρατεῖ πάντα σὲ ἀπόστασι καὶ τὸ γυιὸ μ' ὄλο τὸ ὄνομα Μογκόμερυ καὶ τὰ ἑκατομμύριά του. Ἡ Μπέτση, χαμένη μ' ὄλα ταῦτα ἀνευ ἐλπίδος, ἀρνείται νὰ ὑποκύψῃ στὸν ἐκβιασμό Ἐπίσης ἀρνείται νὰ δεχθῇ νὰ φύγῃ «μ' ἕνα τσέκ στὴν τσάντα της ἀπὸ 40 χιλιάδες λίρες» πού τῆς προσφέρει ὁ Παρανταῖν Φώλτς (κ. Παπᾶς) διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ της ἕνα πάμπλοτον νεαρόν—22ετῆ—ἀνεψιὸν του, γυιὸν τῆς ἀδελφῆς του Λαίντου Μῶντ Μήρστον, χήρας (Ἑλένη Χαλκούση), τὸν μαρκήσιον Τσάρλυ Μήρστον, (κ. Γαλανὸς) ἀποφασισμένον νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ὁ Παρανταῖν μάλιστα ἦτο ἄλλως τε πρὸ ἑτῶν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν νεαράν τότε Μπέτση καὶ εἶχε φθάσει μέχρι τοῦ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο μαζί της γιὰ νὰ φύγουν, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει θυμηθεῖσα ὅτι ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα ζύπναγε τὸ παιδί της. Ἡ σκηνὴ τῆς πολιτισμένης καὶ κομψότατα ἀνηλεοῦς «μοσομαχίας» μεταξύ λαίδης Μπέτση καὶ Παρανταῖν εἶνε μίαν ἀπὸ τίς νοστιμώτερες τοῦ ἔργου.

★

Ἡ Μπέτση, ἔχουσα κάθε λόγον νὰ περιμένῃ τὸν... εἰσαγγελέα διὰ τ' ἀπλήρωτά της γραμμᾶτια πού λήγουν τὴν ἄλλη μέρα, ἀρκεῖται μ' ὄλα ταῦτα νὰ δεχθῇ ἀκόμα καὶ τὸν ἔμμεσο αὐτὸν ἐκβιασμόν τοῦ Παρανταῖν. Ἀντεπεξέρχεται περίφημα εἰς τὴν ἐπίθεσιν πού κάμνουν ἐναντίον της ἡ μητέρα τοῦ νεαροῦ καὶ ὁ Παρανταῖν (διακριτικὰ καὶ ἱπποτικώτατα, ὡς τέλειος τζέντλεμαν ὁ δευτέρως χωρὶς οἶκτον ἡ πρώτη ὡς μητέρα ἐννοοῦσα νὰ σώσῃ τὸ παιδί της, ἀπὸ ἕνα ἀτυχον γάμο μὲ μίαν γυναῖκα μεγαλειτερῆ του κατὰ 15 τουλάχιστον χρόνια καὶ «ἀκουσμένη»). Εἰς ἀπάντησιν τῶν εἰς θάρος της ἐνώπιον τοῦ νεαροῦ (εἰς τὸν ὅποιον ἄλλως τε ἔχει ἡ ἴδια ἀποκαλύψει προκαταβολικῶς τὰ «μελανώτερα» σημεῖα τοῦ παρελθόντος της) ἀποκαλύψεων πού κάνει ἡ μητέρα, ἡ λαίδη ἀπλοῦστατα καίει μερικά γράμματα πού κατέχει καὶ πού θὰ μπορούσαν νὰ σπαράξουν τὴ ζωὴ τῆς τελευταίας, ὅπως ἀριστα γνωρίζει ὁ κατάπληκτος—εὐλόγως—μένων διὰ τὴν γεναιοψυχίαν αὐτὴν Παρανταῖν. Ὁ νεαρὸς εἰς τὸν ὅποιον ἡ λαίδη Μπέτση ἀπαγορεύει τοῦ λοιποῦ νὰ τὴν θλέπῃ, περισσότερο παρά ποτὲ ἐρωτευμένος της ζητεῖ συγγνώμην διὰ λογαριασμόν τῆς μητέρας του. Τῆς λέγει ὅτι δὲν μπορεί νὰ ζῆσῃ χωρὶς αὐτὴν. Τῆς ζητεῖ ἐπίσημως τῶρα καὶ ἀποφασιστικὰ νὰ γίνῃ γυναῖκα του (ἔχει δὲ ὁ νεαρὸς πενήντα χιλιάδες λίρες ἐτήσιον εἰσόδημα). Ἡ Μπέτση τοῦ ἀπαντᾷ: «Ἐλάτε αὐριο στὰς δέκα τὸ πρωὶ νὰ πάρετε τὴν ὀριστικὴ μου ἀπάντησι».

Στάς 10 τὸ πρῶτὸ τὸν δέχεται στὸ μπουντουάρ της καὶ τοῦ παρουσιάζεται μόλις θγαίνει ἀπὸ τὸ μπάνιο της. Ἀχτένιστη, ἀθαφῆ, ἐντελῶς ἄλλο πράγμα ἀπὸ ὅ-τι τὴν ἔβλεπε καὶ τὴν ἤξερε, χωρὶς τίποτε ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ ὠμορφιά της ἐμφανίσεως ὑπὸ τὴν ὁποῖαν τὴν εἶχεν ἐρωτεύθῃ. Κάνει ὅ,τι μπορεῖ διὰ νὰ τὸν ἀπογοητεύσῃ. Τοῦ δείχνει ἀφελῶς (τί κομψότης διαλόγου εἶνε αὐτή; Τί χιούμορ; Τί κέφι;) τίς ψεύτικες μπούκλες. Τὸν πληροφορεῖ ὅτι δὲν ἔχει διόλου σχεδὸν ματόκλαδα, ὅτι τὴν ἡλικία της «μόνον ὁ Θεὸς τὴν ξέρει». Ὅτι «κάνεις δὲν ξέρει ποῦ τελειώνουν οἱ κρέμες καὶ οἱ ποῦδρες καὶ ποῦ ἀρχίζει αὐτή». Ὅτι «τὸ ἀριστουργημα τῆς δημιουργίας ποῦ λέγεται στόμα της τὸ χρωστᾷ σ' ἓνα κραγιόνι», (ὅλη ἡ φρεσκάδα τὰ νειάτα καὶ ἡ ὑγεία συμπεπυκνωμένα). Ἔτσι τὸν «θεραπεύει» ὥστε νὰ δεχθῇ τὴν Ἀρνησί της νὰ τὸν παντρευθῇ. Ὅταν μπαίνει τότε ὁ θεῖος του, ὁ νεαρὸς τοῦ λέγει: «Ἄν ὑπάρχη κανένας ποῦ θέλει νὰ μάθῃ ὅτι ἡ λαίδη Μπέτση εἶνε ἡ καλλίτερη γυναίκα τοῦ κόσμου στείλεμου τὸν νὰ τοῦ τὸ πλῶ ἐγὼ» καὶ φεύγει. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μὴς ἐμφανίζεται ὁ Μογκόμερου. Ἐρχεται διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νὰ κάμῃ τὴν τελευταίαν—τὴν ἀκατανίκητη ὅπως φαντάζεται—ἀπόπειρα ἐκθιασμοῦ. Κρατεῖ στὰ χέρια του τὰ γραμμάτια τῆς Μπέτση. Τὴν ἔχει στὴ διάθεσί του. Ἄν πῆ «ἄχι» τὴν περιμένει ἡ φυλακὴ. Ἡ Μπέτση ἀπαθέστατα λέγει: «Ὅχι». Εἶνε ἀρχόντισσα καὶ καθαρὸς ἄνθρωπος ἕως τὰ νύχια. Πῶς μπορεῖ νὰ δεχθῇ; Τότε παρεμβαίνει ὁ Παραντάιν. Πληρώνει, σχίζει τὰ γραμμάτια, πετᾷ τὸν Ἑβραῖο ἔξω καὶ ὅταν μὲνῃ μόνος μὲ τὴ Μπέτση τὴ ρωτᾷ: «Δὲ θαρῆθηκες αὐτὴ τὴ ζωὴ; Εἶπες ὡς τώρα ἀπὸ τὸ πρῶτὸ ὅχι σὲ τρεῖς προτάσεις γάμου. Δὲν θὰ πῆς καὶ σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴ ντετάρτη»; Ἡ Μπέτση δὲν θὰ πῆ ὄχι. Θὰ πῆ: «Ἐλα αὔριο στίς 10 νὰ σοῦ δώσω τὴν ὀριστικὴν μου ἀπάντησιν» ὅπως εἶχε πῆ καὶ τὸ προηγούμενο βράδυ στὸν νεαρὸ ποῦ ἐδίωξε ἀπογοητευμένο ἐπειδὴ τὴν εἶδε ἀχτένιστη καὶ ἀθαφῆ πρὸ μισῆς ὥρας. Ἀλλὰ ὁ Παραντάιν ἔχει γκρίζα μαλλιά καὶ ξέρει τὴ ζωὴ. Τῆς ἀπαντᾷ: Τί εὐχὴ λαίδη Μπέτση; Καὶ σ' ἐμένα; Τότε ἡ Μπέτση πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ «λαίδη Μπέτση ἐξοφλεῖ».

Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔργο. Ἀμίμητο εἰς κομψότητα· εἰς σκίτσα, εἰς χιούμορ, ἐχειροκροτήθη φρενιτιωδῶς καὶ ἀπεδόθη περίφημα. Ἡ κυρία Μαρίκα, φυσικά, ἔκαμε πάλι ἓνα ρόλο περίφημο. Ὁ κ. Παπᾶς τέλειος τύπος τζέντλεμαν καὶ γεροντοπαλλήκαρου γεμάτου εἰρωνικῆς θυμοσοφίας. Ὁ κ. Γιαννίδης ἀμίμητος ὡς γέρω ναύαρχος. Ἡ κ. Χαλκούση ὡς μητέρα ἀριστη. Ὁ κ. Γαλανὸς εἰς τὸ ρόλο τοῦ νεαροῦ λόρδου πολὺ, πάρα πολὺ καλὸς μὲ ἀξιοσημείωτη μεταβολὴ στὸ ὕφος, στὸ παίξιμο, στὴ σκηνικὴ του κίνησι, χαρακτηριστικῶς καλλίτερος ἀπὸ ὅ-τι τὸν ξέραμε. Ὁ κ. Μυράτ καὶ ἡ κυρία Ρίτα Μυράτ πολὺ καλοὶ καὶ ὁ κ. Ἀρώνης ἀψογὸς ὡς Μογκόμερου εἰς τὸν τόσον ἀντιπαθητικὸν ρόλον του. Πολὺ καλὴ καὶ ἡ κ. Σμαράγδα Στεφανίδου εἰς τὸν ἐπεισοδικὸν ρόλον τῆς μεγάλης μοδίστρας ποῦ ἔρχεται νὰ πάρῃ καθυστερούμενα ἐπικινδύνως μεγάλα ποσὰ ἀπὸ τὴν τρομερὴ Μπέτση καὶ φεύγει παρακαλοῦσα μὲ κλάματα νὰ μὴ τῆς τὰ..δώσουν, Σωστὰ στυλιζαρισμένοι οἱ κ. κ. Α. Βλαχόπουλος καὶ Διανέλλος ὡς ὑπηρέται καὶ περίφημη, ἀληθινὰ περίφημη, εἰς τὸν ρόλον τῆς καμαριέρας τῆς λαίδης Μπέτση ἡ δεσποινὶς Ἀγγέλα Λαλαούνη, τῆς ὁποίας τὸ παίξιμο δίνει διαρκῶς χαρακτηριστικώτερες καὶ περισσότερες ὑποσχέσεις διὰ τὸ μέλλον τῆς τόσον συμπαθητικῆς καλλιτέχνιδος.